

L'estat de dret espanyol o Llarena sense parar

written by Eckart Leiser | 30 d'octubre de 2018

Traducció a càrrec de Pere Grau i Rovira de l'article d'Eckart Leiser, [Der spanische Rechtsstaat oder Llarena ohne Ende](#) sortit a "NachDenkSeiten" el 16.10.2018

Eckardt Leiser, Prof. Dr., és docent privat a la Universitat Lliure de Berlín i treballa com a psicoterapeuta en una consulta privada a Saragossa. Els punts essencials de la seva feina són els fonaments epistemològics de la psicologia, l'antropologia estructural i la psicoanàlisi. Ha donat classes a Frankfurt, Berlín, Ciutat de Mèxic, Viena, Madrid, Saragossa i Buenos Aires.

El Consell d'Europa ha criticat una vegada i una altra el mal funcionament de la separació de poders a Espanya, i molt especialment la manca d'independència de la justícia espanyola. S'ha referit especialment a l'òrgan superior de l'autoritat judicial CGPJ (Consejo General del Poder Judicial). Les seves propostes de millorament no han tingut cap efecte. Hi ha un exemple molt actual, que pot tenir conseqüències massives per al futur d'Espanya i és la politització del CGPJ pel que fa al seu paper en l'actuació contra l'independentisme català i molt concretament la preparació dels processos contra els acusats, que aviat començaran.

És sobre l'actuació del CGPJ en aquest context el que es tracta en aquest article. Les mancances en la separació de poders en la causa catalana no s'ha de veure solament com a influència de la política sobre la justícia, sinó també a la inversa, com l'intent dels jutges de fer-se protagonistes de la política espanyola. Una figura principal en aquest cas és el jutge Pablo Llarena (vegeu els meus articles al diari

Freitag del [5.04.2018](#) i del [19.07.2018](#)).

Segons les darreres informacions, que d'altra banda han estat ignorades per la majoria dels mitjans espanyols, el CGPJ va preparar amb molta anticipació el nomenament de Pablo Llarena com a jutge d'instrucció contra els polítics independentistes catalans, amb la intenció de criminalitzar-los de bon començament sobre la base de delictes inventats, com el de rebel·lió. L'impuls per la següent descripció dels fets ve d'un detallat [article de Carlos Enrique Bayo i Patricia López](#) sobre l'ascens de Llarena en el Tribunal Suprem, publicat al diari digital *público.es*, del 15 de setembre del 2018. (Com m'he pogut assabentar en una discussió a TV3 amb Carlos Enrique Bayo, un dels autors de l'esmentat article, a les següents exposicions se n'hi podrien afegir encara de més inaudites sobre l'estat de la justícia espanyola, com per exemple el darrer salt endavant en la carrera de la jutgessa Carmen Lamela, també del Tribunal Suprem, que ja durant la primera fase del cas català va fer el ridícul internacionalment amb la seva incompetència).

El primer pas premeditat per a aquest projectat ascens de Llarena al Tribunal Suprem va ser la renúncia, el novembre del 2015, al càrrec de president de l'associació de jutges, propera al Partido Popular, Asociación Profesional de la Magistratura (APM). A partir d'aquest moment es va promoure el seu ascens a jutge de la segona Cambra del Tribunal Suprem (TS) amb tots els trucs possibles. Aquesta Cambra té competència per a totes les persones que gaudeixen d'immunitat (a Espanya, a part dels diputats, la tenen molts altres mandataris polítics i públics –a excepció del rei que no sols gaudeix d'immunitat, sinó que té una absoluta inviolabilitat–).

Per dissimular que aquí actuava una cordada política ideològica que arribava fins als racons més obscurs de l'Església Catòlica (p. ex. al jutge Vicente Manuel Rouco Rodríguez, president del Tribunal Superior de Castella-La Manxa i nebot del cardenal Rouco Varela, un reaccionari

prototip), el seu dirigent Carlos Lesmes va dimitir del càrrec com a president del TS. La idea de substituir-lo per un "home de palla", el que era el seu vicepresident Àngel Juanes, va fracassar per la protesta de Díaz Abad, representant legal de l'Estat a la comissió permanent del CGPJ. Malgrat això la majoria de la comissió va aconseguir imposar una terna per a cobrir el lloc vacant a la segona Cambra, amb Pablo Llarena al davant, després que amb un criteri inventat expressament per aquest cas ja havia aconseguit eliminar vuit dels tretze candidats. L'argúcia, però, era tan descarada i els membres exclosos tan ben qualificats, que un dels membres de la comissió va sol·licitar treure aquell punt de l'ordre del dia. Lesmes va haver d'acceptar en principi aquesta objecció, però només per tornar a excloure els mateixos membres amb nous arguments. A principis del 2016 Llarena va ser elegit per majoria simple com a jutge de la segona Cambra i va poder iniciar la seva feina, la liquidació de l'independentisme català per tots els mitjans possibles. Els documents d'aquesta farsa de selecció són accessibles a internet, però no contenen la justificació de dues abstencions.

L'associació crítica Jutges per la democràcia (JxD) va impugnar aquest ascens de Llarena al TS el març del 2016 amb un procediment judicial. En una detallada argumentació de trenta-una pàgines va arribar a la següent valoració: "El nomenament de Llarena ha estat fet vulnerant els principis de mèrits i de capacitat fixats en l'article 23 de la Constitució". El seu dret a aquesta impugnació de l'elecció a causa de la vulneració de drets constitucionals, va ser fonamentada àmpliament per JxD en casos precedents. En detall s'enumera que el procediment de l'ascens de Llarena al TS vulnera dos articles de la LOPJ (fonament legal de la judicatura espanyola), tres articles que regulen els nomenaments i tres articles de la Constitució espanyola. A més desmunta punt per punt els arguments que van portar a l'exclusió de vuit candidats.

Gairebé un any després, a principis del 2017 i ja en plena “preparació de la guerra” contra els dirigents del procés català, la sisena Cambra per processos administratius del TS va considerar improcedent la impugnació de JxD, sense ni entrar en una refutació dels arguments: “No pot ser que associacions de jutges operin com a defensors abstractes de la legalitat”. Set mesos després van ser traspassades definitivament a Llarena les investigacions contra els representants de l’independentisme català.

Altra vegada el CGPJ va vulnerar les seves pròpies regles. En contra de l’afirmació que a Llarena li tocava aquest torn per ser el més antic de la llista, en aquell moment era en realitat el darrer amb cinc jutges per davant seu. La regulació publicada en el BOE diu textualment: “En cas del nomenament d’un jutge d’instrucció, l’elecció segueix l’ordre per antiguitat en el càrrec, exclosos el president i els jutges de la cambra per a admissions i reclamacions” (BOE 30.12.2016). Segons aquesta regla quedaven sis candidats per la funció de jutge d’instrucció i Llarena era el més nou de la llista. El president de la segona Cambra del TS, Manuel Marchena, va justificar l’elecció de Llarena amb una mentida, vulnerant així de manera flagrant la regla legal vigent. Correctament, hauria d’haver estat elegit el jutge José Ramon Soriano Soriano per a les investigacions sobre els polítics catalans. Amb el nomenament de Llarena, per tant, es va fer una clara prevaricació. I tot plegat davant dels ulls dels mitjans i de l’opinió pública ... Des de llavors Llarena fa evidentment allò que n’esperaven els manipuladors de la seva elecció. Aquest cas pot donar una idea de quina és la situació de “l’estat de dret” espanyol. És evident que aquestes “irregularitats” –de manera menys eufemística: contravencions de les lleis– les posaran sobre la taula els defensors en el procés gegant contra els representants de l’independentisme. Si tot es fes correctament –cosa que no és gens segura–, i segons l’estimació de José Luís Muñoz al [diari digital Elcotidiano.es](http://diari.digital.Elcotidiano.es) del 16.09.2018, tota la interlocutòria

d'instrucció s'hauria de declarar immediatament com a nul·la i el procés sobresegut.

Serà interessant de veure com, davant dels ulls de l'opinió mundial el TS intenta treure el coll del parany.

Amb la fi de les investigacions contra els representants de l'independentisme català i la seva reclusió a presons o a l'exili, Llarena no veu acabada la seva missió. El desvergonyiment de les seves actuacions es pot observar també a altres camps. Darrerament va ser encarregat de les investigacions sobre la flamant estrella del PP, Pablo Casado, que feia poc havia substituït a Mariano Rajoy com a president d'aquest partit dretà. Casado havia rebut un títol de Màster de la universitat madrilenya Rey Juan Carlos que havia estat "regalat" de manera fraudulenta. Una jutgessa madrilenya va considerar provat aquest cas de frau, però per motius "d'immunitat" va haver de cedir el cas al TS. Amb participació de Llarena i en un temps rècord el procés ha estat sobresegut. Però això no priva el PP d'organitzar actualment una campanya furibunda contra Pedro Sánchez, president en minoria de l'actual govern. El retret: una part del seu treball de doctorat (que fins i tot ha sortit com a llibre) és plagiada.

Però també, més enllà de la seva feina d'instructor, Llarena té l'opinió pública espanyola ben ocupada i desmunta contínuament criteris fins ara vigents. El 4 de setembre va ser citat per un tribunal de Brussel·les perquè Carles Puigdemont i altres polítics catalans exiliats l'havien demandat per parcialitat política i per la vulneració del dret a un judici correcte. Primer Llarena va rebutjar la citació com una mena d'"insult de lesa majestat", però després va agafar por. La demanda es basava en una entrevista amb Llarena, després de l'una intervenció remunerada en una conferència financera organitzada per BMW. En aquesta entrevista també va parlar de les seves investigacions, cosa que per a un jutge instructor és tabú, i es va entestar en què les acusacions contra els catalans no tenien res a veure amb

política, sinó amb delictes de caràcter penal. Immediatament, el CGPJ va demanar en nom seu que el govern organitzés i pagués la defensa de Llarena a Brussel·les, ja que la sobirania de la justícia espanyola estava en joc. En un principi, el govern ho va rebutjar amb la indicació que entrevistes així fora de la seva activitat professional eren assumptes privats del jutge. Final de la història: sota la pressió del CGPJ i dels mitjans de comunicació, el govern va claudicar i va decidir de fer-se càrrec dels costos de la defensa legal de Llarena a Brussel·les, que puguen mig milió d'euros. Un "estat de dret" no té més remei que fer costat a un jutge de la mena de Llarena, costi el què costi, ni que el preu sigui el mateix estat de dret ...